

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Св. Максим Сповідник

St. Maximus the Confessor

Fr. Ihor Kutash - o. Irop Куташ

kutash@unicorne.org

«Коли демони бачать, що ми нехтуємо справами цього світу, щоб не піддаватися ненависті до людей через них і відпадати від любові, то вони спонукують наклеп проти нас, надіючись, що ми не зможемо перенести цю обіду і станемо ненавидіти тих, що нас лихословлять.» (Св. Максим Сповідник, Чотириста Глав про Любов, четверта сотня, № 87)

На 3-го лютого за григоріанським календарем (відповідає 21-му січня за юліанським) ми святкуємо пам'ять героя Віри, Св. Максима Сповідника. Він переніс наклепи, муки та вигнання через його непохитну оборону спасенної істини, що в Господі Ісусові Христові, Друга Особа Пресвятої Тройці, Бог Син, насправді і повністю став Людиною, і в той сам час Він завжди -

“When the demons see us disdaining the things of the world in order through them not to hate men and fall away from love, they then incite slanders against us, hoping that, unable to bear the hurt, we will come to hate those who slander us.” (St. Maximus the Confessor, *Four Hundred Chapters on Love*, Fourth Century #87)

On February 3 on the Gregorian calendar (which is January 21 according to the Julian calendar) we celebrate the memory of a hero of the Faith, St. Maximus the Confessor. He suffered slander, torture and exile for his unswerving defense of the saving truth that in the Lord Jesus Christ, the Second Person of the Trinity, God the Son, truly and fully became human while always

<p>Бог.</p> <p>Народився Максим у Константинополі близько 580 р. Своєю освітою, талантом та чеснотним життям він досягнув місце першого секретаря і радника Імператора Іраклія. Та богословські переконання Максима спонукали його покинути цей престижний пост, бо ж не міг він прийняти навчання Монотелітів (грецьке слово «телема» означає «воля»), які твердили, що у Втіленому Господі Ісусі – лише одна, божественна воля.</p> <p>У наші дні, коли так поширений світогляд релятивізму, може дивним звучати, що на цю тему була така суперечка. Та Християнський Схід вів перед у розмовах про те, як відповісти на запит, якого поставив Христос Своїм Учніям: «А ви за кого Мене маєте?» (Матвія 16:15). Перший Вселенський Собор, що відбувся в Нікеї 325 р. рішуче відповів, що наш Господь, будучи Людиною, є разом з тим «Бог істинний від Бога істинного». Четвертий же, що відбувся в Халкидоні в р. 451, підтвердив цю істину проголошуючи, що в нашому Господі - дві природи, божественна і людська, і в них немає «ані змішання, ані зміни, ані поділу, ані розділення».</p> <p>Тому що було багато таких, що вважали, що таке проголошення принижує Божество Господнє, то були спроби знайти компроміс. У 638 р. Імператор Іраклій і Патріарх Сергій Константинопольський видали декрет, що всі мають прийняти, що в Господі є тільки одна <i>воля</i> у двох природах. Цим вони думали примирити тих, що рішуче сповідували, що в Ісусі тільки одна боголюдська природа.</p> <p>Але Максим був переконаний, що твердити, що в Христі лише одна, божественна, воля, це те ж саме, що твердити, що Він не справді Людина, що Його божество перемагає чи поглинає</p>	<p>remaining divine.</p> <p>Maximus was born in Constantinople around 580. His education, talent and virtuous life gained him the position of first secretary and advisor to the Emperor Heraclius. His theological convictions led Maximus to resign from this prestigious position however, as he could not accept the doctrine of Monothelitism (the Greek word "thelema" means "will"), which held that in the incarnate Lord, Jesus, there was only one divine will.</p> <p>In our days of relativism it seems strange that there should have been a controversy about this. The Christian East, however, was at the forefront of debate over the question Jesus put to His Disciples: "Who do you say I am?" (Matthew 16:15). The First Ecumenical Council held in Nicea in 325 gave the decisive response that our Lord is fully human and and, at the same time: "true God of true God". The Fourth, held in Chalcedon in 451, confirmed this, proclaiming that in our Lord are two natures, the divine and the human, "without confusion, change, division, or separation".</p> <p>Because it seemed to many that this proclamation dishonoured the Lord's divinity, a compromise was sought. In 638, Emperor Heraclius and Patriarch Sergius of Constantinople issued an Edict that everyone must accept that, in the Lord, there is but one <i>will</i> in the two natures. This was seen as a way of pacifying those who insisted on confessing one divine-human nature in Jesus.</p> <p>Maximus, however, was convinced that to say that there is but one will in Christ was the same as saying that He is not truly human, and that His divinity overpowers or swallows up His humanity. And if that is the case, then there is no true Incarnation and the division between God and His human</p>
--	--

Його людськість. А якщо так, то немає справжнього Боговтілення, і розділення між Богом і Його людськими дітьми, що наступило внаслідок їхнього гріхопадіння, залишається в силі. Небо і земля далі *розділені*, а не поєднані в Дитяткові Віфлеємському.

Отож Максим покинув свій пост і став монахом у монастирі Хрисопольському в Скутерах (сьогодні це Ускудар у Туреччині). Потім він намагався знайти притулок у західній частині Імперії, тому що Патріархат Римський рішуче відкидав Монотелітство. А по дорозі він проповідував проти цієї ересі в північній Африці та в Криті.

Максим повернувся до Константинополя декілька років пізніше, щоб провести прилюдний диспут з новим Патріархом Піром. Внаслідок того Пір прийняв православне навчання. Та справа тим не вирішилась бо ж новий імператор Констант II, далі стояв при рішенню швидко закрити конфлікт видачею едикту, разом з наступним Патріархом, Павлом, забороняючи далі дискутувати над тим, чи в Христі одна чи дві волі. Якщо б цей едикт був успішним, то була б це перемога *релятивізму*, мовляв ця справа - не важлива. Віруй, як хочеш, а тільки мовчи про це.

Та Св. Максим знову звернувся до Римської Церкви, до Папи Мартина, переглянути це питання на Соборі. Лятеранський Собор, що відбувся в 649 р., з учасниками-представниками та єпископами від Заходу і Сходу, рішуче засудив Монотелітство. За це Імператор видав наказ арештувати і Св. Мартина і Св. Максима. Св. Мартина засудили без переслухання але він помер перед тим, як могли його забрати до Константинополя зустріти свою долю. А 656 р., у тюрмі в Константинополі, відрізали язик Св. Максиму, щоб він не міг більше проповідувати, і праву руку, щоб не міг писати.

Св. Максим Сповідник помер 3 роки

children, brought about by their sin, remains in place. Heaven and earth remain *separate* instead of being united in the Babe of Bethlehem.

So Maximus resigned from his post and became a monk in the Chrysopolis monastery in Scutari (now Uskudar in Turkey). He then sought refuge in the western part of the Empire, since the Patriarchate of Rome had taken a decisive position *against* Monothelism. Along the way he preached against this heresy in North Africa and Crete.

Maximus returned to Constantinople some years later to hold a public debate with the new Patriarch, Pyrrhus. As a result Pyrrhus accepted the Orthodox teaching. The matter did not end there as the new Emperor, Constans II, was still determined to put a quick end to the controversy. He did so by issuing an edict, together with the next Patriarch, Paul, forbidding further discussion of one or two wills in Christ. This would have been a victory for *relativism*, implying as it did that the matter was not important.

St. Maximus once more turned to the Church of Rome, to Pope Martin, to examine the question at a Council. The Lateran Council, held in 649, attended by bishops and representatives from the West and the East, decisively condemned Monothelism. As a result the Emperor had both St. Martin and St. Maximus arrested. St. Martin was condemned without a trial and died before he could be sent to Constantinople. In 656 St. Maximus' tongue was cut out in a prison in Constantinople so he could no longer preach, and his right hand was chopped off so he could no longer write.

He died three years later and miracles began to take place at his grave in Skemaram in Scythia. He was canonized soon after, leaving a legacy of writings firmly teaching the *real* Incarnation of the Lord, by which humans may, by co-operating with His grace, attain to the

пізніше і стали відбуватися чуда при його могилі в Скемарумі в Скитії. Скоро по цьому, його прославили в лику Святих. Залишив він спадок писань з рішучим навчанням про *істинне* Боговтілення Господа, яким люди, співдіючи з Його Благодаттю, можуть досягнути вдосконалення в обожненню, для чого ми й створені.

Великі Вчителі Св. Симеон Новий Богослов та Св. Григорій Палама продовжували працю цього великого Вчителя та Сповідника. Нехай Молитви Св. Максима утверджують і нас у Вірі Православній, щоб і ми могли наслідувати його приклад терпеливості в стражданню, як і любові до Господа та до тих, які нас переслідують. Амінь.

perfection for which they are created.

The great Teachers, St. Simeon the New Theologian and St. Gregory Palamas continued the work of this great Teacher and Confessor. May his prayers confirm us in the Orthodox Faith so that we may follow his example of suffering and unyielding love of the Lord - as well as of those who persecute us. Amen.

February 4, 2012